

uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Bestuursrecht

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 27 juli 2015 in de zaak tussen

eiser
(gemachtigde: mr. H.M.A.E. van Ooijen),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amstelveen, verweerder
(gemachtigde: mr. J. van der Kroft).

Procesverloop

Bij besluit van 18 december 2013 (het primaire besluit) heeft verweerder een onttrekkingsvergunning verleend voor twee woonwagenstandplaatsen.

Bij besluit van 2 april 2014 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 13 april 2015.

Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde alsmede B.A. van der Poel. Het onderzoek is ter zitting geschorst, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen zijn om een ingenomen standpunt nader met stukken te onderbouwen. Bij brief van 16 april 2015 heeft de gemachtigde van verweerder diverse stukken overgelegd. Bij brief van 4 mei 2015 heeft de gemachtigde van eiser hierop gereageerd. Partijen hebben toestemming de rechtbank verleend om zonder nadere zitting het onderzoek te sluiten en uitspraak te doen op het beroep.

Overwegingen

1. Eiser woont in bij zijn ex-echtgenote op het adres en
staat ingeschreven op de wachtlijst voor een woonwagenstandplaats.
2. De twee woonwagenstandplaatsen waarvoor verweerder onttrekkingsvergunningen heeft verleend zijn gelegen aan en In het
bestreden besluit is ter onderbouwing hiervan overwogen dat de Woonwagenwet per 1 maart 1999 is afgeschaft en de regelgeving inzake huisvesting van woonwagenbewoners geïntegreerd is in de Huisvestingswet. Uitgangspunt bij de afschaffing is geweest het streven naar een generiek woonbeleid voor alle groepen en daarmee dus naar een volledige integratie van het woonwagenbeleid in het reguliere woonbeleid. Een logische stap is volgens

verweerder het geleidelijk aan beperken van de omvang van het aantal woonwagendstandplaatsen. De woonwagenlocaties brengen bovengemiddelde kosten voor de belastingbetaler met zich. Er wordt geen aanleiding meer gezien om dit soort zeer bijzondere huisvesting te blijven aanbieden. Daarom worden bestaande contracten gerespecteerd en zal de afbouw geleidelijk aan verlopen. Om deze reden is volgens verweerder het belang van onttrekking groter dan het belang van het behoud van de woonruimtevoorraad.

3. **Eiser heeft onder meer aangevoerd dat er geen evenredige belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat het bestreden besluit gebrekkig is gemotiveerd**

4.1 **Op grond van artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Huisvestingswet is het verboden om een woonruimte die behoort tot een door de gemeenteraad in de huisvestingsverordening daartoe met het oog op het behoud of de samenstelling van de woonruimtevoorraad aangewezen categorie, zonder vergunning van burgemeester en wethouders aan de bestemming tot bewoning te onttrekken.** Op grond van artikel 31 wordt een vergunning als bedoeld in artikel 30, eerste lid, verleend, tenzij het belang van het behoud of de samenstelling van de woonruimtevoorraad groter is dan het met het onttrekken aan de bestemming tot bewoning gediende belang en het belang van het behoud of de samenstelling van de woonruimtevoorraad niet door het stellen van voorwaarden en voorschriften voldoende kan worden gediend.

Op grond van artikel 32 bepaalt de gemeenteraad in de huisvestingsverordening ten minste de voorwaarden en voorschriften die burgemeester en wethouders in het belang van de voorziening in de behoefte aan woonruimte aan de vergunning, bedoeld in artikel 30, eerste lid, kunnen verbinden.

4.2 Op grond van artikel 26, vierde lid, van de Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013 (hierna: de verordening) wordt als woonruimte, als bedoeld in artikel 30 van de wet, in de gemeente Amstelveen aangewezen woonruimte onder de huur- en kooprijsgrens.

Op grond van artikel 27 van de verordening is het verboden om woonruimte aangewezen in artikel 26, derde tot en met zevende lid, zonder vergunning aan bestemming tot bewoning te onttrekken, met andere woonruimte samen te voegen of van zelfstandig in onzelfstandige woonruimte om te zetten.

Op grond van artikel 34, eerste lid, van de verordening wordt de vergunning verleend, indien burgemeester en wethouders van oordeel zijn dat het belang dat met de onttrekking, samenvoeging of omzetting is gediend even groot is als of groter is dan het belang van het behoud of de samenstelling van de woonruimtevoorraad.

5. De rechtbank stelt voorop dat zij de belangenafweging die verweerder op grond van artikel 34, eerste lid, van de verordening maakt, terughoudend dient te toetsen. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting desgevraagd bevestigd dat ten aanzien van deze belangenafweging geen beleid bestaat. Ter beantwoording van de rechtbank ligt de vraag voor of verweerder, gelet op de in het bestreden besluit gegeven motivering, zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het belang dat met de onttrekking is gediend even groot of groter is dan het belang van het behoud of de samenstelling van het aantal woonwagendstandplaatsen.

6.1 Verweerder heeft ter onderbouwing van het belang van de onttrekking in het bestreden besluit overwogen dat het geleidelijk aan beperken van de omvang van het aantal woonwagens een logische stap is, gelet op het streven naar een generiek woonbeleid voor

alle groepen en daarmee dus naar een volledige integratie van het woonwagengebeleid in het reguliere wonengebeleid. In reactie op eisers stelling in beroep dat verweerder een ongeoorloofd uitsterfgebeleid ten aanzien van woonwagens voert, heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting uitdrukkelijk betwist een uitsterfgebeleid te voeren. Het bestreden besluit is volgens de toelichting van de gemachtigde ter zitting een uitvloeisel van het streven om ten aanzien van de woonwagens eenzelfde beleid als voor reguliere woningen te voeren, waardoor een situatie waarin meer werd gedoogd heeft plaatsgemaakt voor een meer handhavende aanpak. Na het oprollen van twee hennepplantages op de betreffende woonwagengestandplaatsen is daarom in het belang van de leefbaarheid overgegaan tot onttrekking, aldus de gemachtigde van verweerder. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt. Zonder nadere motivering kan, anders dan bij de ontmanteling van de hennepplantages, niet worden ingezien dat onttrekking van de woonwagengestandplaatsen het belang van de leefbaarheid dient. Dat, zoals de gemachtigde van verweerder ter zitting nog heeft betoogd, kennelijk niemand meer wilde wonen op de betreffende standplaatsen, kan niet worden gevolgd. Dat de voormalige huurders de voorkeur hebben gegeven aan het exploiteren van een hennepplantage in plaats van aan bewoning van de woonwagengestandplaatsen, betekent immers niet dat andere personen op de wachtlijst voor een woonwagengestandplaats, geen belangstelling voor bewoning van die standplaatsen zouden hebben. Alleen al onderhavige zaak is een voorbeeld van het tegendeel. De rechtbank merkt ten aanzien van de integratie van het woonwagengebeleid in het reguliere wonengebeleid nog op dat na het oprollen van een hennepplantage in een reguliere woning normaliter ook niet tot sluiting wordt overgegaan, maar tot het beschikbaar stellen van de woning aan een andere huurder. Tot slot heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting nog medegedeeld dat een andere woonwagengestandplaats waarop een hennepplantage werd geëxploiteerd, na het oprollen daarvan in november 2014 ter beschikking is gesteld aan een huurder die op de wachtlijst stond. De rechtbank concludeert dat verweerders onvoldoende heeft gemotiveerd dat met de onttrekking het belang van de leefbaarheid is gediend.

6.2 In het bestreden besluit is ter onderbouwing van het belang van de onttrekking verder overwogen dat woonwagenge locaties bovengemiddelde kosten voor de belastingbetaler met zich mee brengen. De gemachtigde van verweerder heeft bij brief van 16 april 2015 stukken ter onderbouwing van dit standpunt overgelegd. De rechtbank overweegt echter dat, daargelaten de vraag of in deze stukken een onderbouwing van verweerders standpunt kan worden gevonden, niet is gebleken dat verweerder aan het gestelde kostenaspect van de woonwagengestandplaatsen grote waarde hecht. Zoals immers namens verweerder ter zitting is opgemerkt, zijn sinds oktober 2014 vier andere vrijgekomen woonwagengestandplaatsen toegewezen aan personen op de wachtlijst. Gesteld noch gebleken is dat het behoud van de onderhavige woonwagengestandplaatsen meer kosten met zich brengt dan deze vier andere standplaatsen.

6.3 Tot slot is namens verweerder ter zitting naar voren gebracht dat er geen tekort aan woonwagengestandplaatsen bestaat. De gemiddelde wachttijd voor een woonwagengestandplaats is even lang als de gemiddelde wachttijd voor een reguliere woning, aldus de gemachtigde van verweerder ter zitting. Voor zover hiermee bedoeld is te betogen dat gelet hierop aan het belang van het behoud van het aantal woonwagengestandplaatsen geen groot belang hoeft te worden gehecht, overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op de bestaande wachtlijst voor een woonwagengestandplaats bestaat er belang bij het behoud van het aantal standplaatsen. Dat de gemiddelde wachttijd voor een woonwagengestandplaats even lang is als de gemiddelde wachttijd voor een reguliere woning, doet daar niet aan af.

7. De conclusie luidt dat verweerder, gelet op de motivering in het bestreden besluit en de toelichting daarop ter zitting, zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het belang dat met de onttrekking is gediend even groot of groter is dan het belang van het behoud of de samenstelling van het aantal woonwagendplaatsen. De beroepsgrond slaagt.

8. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit zal wegens strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden vernietigd. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking meer. De rechtbank ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien, in die zin dat het primaire besluit zal worden herroepen omdat daaraan hetzelfde gebrek kleefte.

9. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 980,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 490,- en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- herroept het primaire besluit en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 165,- aan eiser te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 980,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. K. Oldekamp-Bakker, rechter, in aanwezigheid van mr. S. Tax, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 augustus 2015.

de griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

6.7 AUG 2015

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam